

ZIUA ÎNTÂI
CONTACTUL

Țara hotarelor uitate

Un bărbat privind prin binoclu. Așa a început totul: cu un bărbat stând la marginea unui drum, pe o creastă de deasupra unei așezări din Arizona, într-o noapte de iarnă.

Poate că locotenentului Roger Shawn nu-i era ușor să se uite prin binoclu. Metalul nu avea cum să nu fie rece, iar canadiana îmblănită și mănușile groase probabil că-l încurcau în mișcări. Poate că respirația sa, care șuiera în aerul luminat de lună, încetșoșa lentilele binocului. Desigur, era forțat să ia adesea câte o pauză pentru a le șterge cu degetul înmănușat.

Nu avea de unde să știe că se chinuie în van. Secretele acelui oraș nu puteau fi deslușite cu binoclul. S-ar fi mirat foarte mult să afle că cei care reușiseră în final să le dezlege folosiseră instrumente de un milion de ori mai puternice decât binoclul său.

În imaginea lui Shawn proptit într-un bolovan, sprijinindu-și mâinile de rocă și ducând binoclul la ochi exista ceva trist, ridicol și în același timp profund omenesc. Deși greoi, binoclul era totuși o povară plăcută. Avea să fie una dintre ultimele senzații familiare dinaintea morții sale.

Ne putem imagina și încerca să reconstruim ce s-a petrecut mai departe.

Locotenentul Shawn a analizat așezarea încet și metodic. Se vedea cu ochiul liber că nu era mare – vreo șase clădiri

din lemn înșiruite în lungul unei singure străzi principale. Era și foarte liniștită; nicio lumină, nicio mișcare, niciun sunet adus spre el de adierea molcomă a vântului.

Și-a îndreptat atenția spre dealurile din jur. Erau joase, prăfuite și teșite, cu vegetație săracă și ici-colo câte-un arbore yucca uscat și acoperit cu o pojghiță de gheață. După dealurile cele mai apropiate se zăreau altele, iar după acelea întinderea plată a deșertului Mojave, vastă și lipsită de poteci. Indienii îi spuneau „Țara hotarelor uitate”.

Locotenentul Shawn și-a dat seama că tremura din pricina vântului. Era februarie, cea mai rece lună din an, și trecuse de ora 22. S-a întors la camioneta Ford Econovan, pe acoperișul căreia se rotea o antenă mare. Motorul tura liniștit; era singurul sunet care se auzea. A deschis ușile din spate și a urcat, închizându-le apoi în urma lui.

L-a învăluit o lumină slabă, roșiatică. În lumina aceea nocturnă specială, pentru a nu fi orbit când cobora din camionetă, instrumentele și echipamentele electronice pălpăiau verzui.

Soldatul Lewis Crane, tehnicianul care se ocupa de instrumentele electronice, purta, de asemenea, o canadiană. Se aplecase peste o hartă și făcea calcule, consultând din când în când instrumentele din fața sa.

Shawn l-a întrebat dacă era sigur că ajunseseră unde trebuia, iar Crane a confirmat. Erau amândoi osteniți: șofaseră toată ziua, venind din Vandenberg în căutarea ultimului satelit *Scoop*. Nu știau prea multe despre programul *Scoop* – doar că era vorba despre o serie de capsule lansate în secret pentru a analiza straturile superioare ale atmosferei și pentru a reveni apoi la sol. Shawn și Crane primiseră sarcina să le găsească după aterizare.

Pentru a facilita recuperarea, sateliții aveau instalate dispozitive electronice ce începeau să transmită un puls regulat

de semnale în momentul în care ajungeau la altitudinea de opt kilometri.

Acela era motivul pentru care camioneta avea așa multe echipamente radiogoniometrice. Pe scurt, era capabilă să realizeze pe cont propriu o operațiune de triangulare. În jargonul militar i se spunea „triangulare cu un singur receptor”; un procedeu extrem de eficient, deși destul de lent. Procedura nu era deloc complicată: camioneta se oprea și își determina poziția, apoi înregistra puterea și direcția semnalului radio emis de satelit. Odată încheiată această etapă, camioneta se îndrepta spre direcția în care era cel mai probabil să se afle satelitul, parcurgea treizeci de kilometri, după care se oprea și obținea noile coordonate. Astfel putea fi determinată o serie de puncte pentru triangulare, iar camioneta se îndrepta spre satelit urmând un traseu în zigzag, oprindu-se la fiecare treizeci de kilometri pentru a corecta eventuale erori. Metoda era mai lentă decât cea care ar fi presupus utilizarea a două camioane, dar mai sigură – Armata considera că prezența a două camioane într-o zonă ar putea trezi suspiciuni.

Camioneta urmărise satelitul *Scoop* timp de șase ore. Se apropia.

Crane a lovit harta cu un creion într-un gest nervos și a raportat numele așezării de la baza dealului: Piedmont, statul Arizona. Populație: patruzeci și opt de suflete. Au râs amândoi, deși în sinea lor erau îngrijorați. Cei din Vandenberg apreciaseră că locul de sosire estimat pentru satelit, pe scurt, LSE, se afla la nouăsprezece kilometri nord de Piedmont. Fusese determinat pe baza observațiilor radar și a 1410 proiecții computerizate ale traiectoriei. Astfel de estimări aveau, în mod normal, o marjă de eroare sub câteva sute de metri.

Instrumentele radiogoniometrice furnizau însă informații sigure: dispozitivul emițător al satelitului se afla exact în

centrul așezării. Shawn a sugerat ideea că un localnic l-ar fi putut vedea în timpul coborârii – strălucind din pricina căldurii produse de fricțiunea cu atmosfera – și l-ar fi putut recupera și aduce în Piedmont.

Era o presupunere rezonabilă, numai că orice locuitor din Piedmont care ar fi dat peste un satelit american tocmai prăbușit din cer ar fi anunțat pe cineva – presa, poliția, NASA, armata, pe cineva.

Dar nimeni nu auzise nimic.

Shawn a coborât din nou din camionetă, iar Crane l-a urmat și a început să tremure când a dat de aerul rece. Cei doi bărbați au privit împreună localitatea.

Era liniștită, dar complet cufundată în beznă. Shawn a observat că luminile din benzinărie și motel fuseseră stinse, deși era singura benzinărie și singurul motel pe o rază de kilometri buni.

Apoi el a zărit păsările.

În lumina lunii pline, păsări mari se roteau în cercuri leneșe peste clădiri, trecând ca niște umbre negre peste fața astrului nopții. Shawn s-a mirat că nu le observase până atunci și l-a întrebat pe Crane ce părere avea despre ele.

Soldatul a răspuns că nu avea nicio părere.

– Poate că sunt vulturi, a adăugat în glumă.

– Exact asta par să fie, a zis Shawn.

Crane a scos un chicot nervos, iar respirația sa a șuierat în noapte.

– De ce-ar fi venit tocmai aici? a întrebat el. Nu apar decât acolo unde sunt mortăciuni.

Shawn și-a aprins o țigară, cu mâinile strânse căuș în jurul brichetei pentru a apăra flacăra de vânt. Nu a zis nimic, dar s-a uitat în jos spre clădiri și spre silueta așezării. A examinat-o apoi încă o dată cu binoclul, însă nu a văzut niciun semn de viață și nicio mișcare.

A lăsat jos binoclul, încetișor, și a aruncat țigara în zăpada proaspătă. Țigara a sfârșit și s-a stins.

S-a întors apoi spre Crane.

— Ar trebui să coborâm și să aruncăm un ochi, a spus locotenentul.